

din România

BIROUR

DESIGN INTERIOR

.RO

Respect pentru oameni și cărți

BIROURI **DESIGN INTERIOR** din România

Offices from Romania. Interior Design

2

I BRUNO ANDREȘOIU I Revoluția aculturală a amenajărilor de birouri I prefață	06_07
I LAMA ARHITECTURA I TED'S COFFEE CO.	08_17
I STUDIO3PLUS I Impact HUB	18_27
I DSBA I Renovare și reabilitare birou de avocatură	28_37
I AMA DESIGN I Johnson & Johnson România	38_47
I CORPORATE OFFICE SOLUTIONS I Accenture	48_57
I COLECTIVUL DE ARHITECTURĂ I UniCredit BIS	58_67
I INTERMIDIO GENERAL GRUP I Showroomul Theta	68_79
I CORVIN CRISTIAN STUDIO I Jazz Communication	80_87
I DELIA A. DIDEA I Workspace Studio	88_95
I MORPHOZA I Betfair Romania Development Office	96_105
I AMA DESIGN I VEEAM	106_113
I PIANO:TERRA I Lion Publishing	114_121
I TAG ARCHITECTURE I - I + x Offices	122_131
I CORVIN CRISTIAN STUDIO I Ivatherm	132_139
I MORPHOZA I NTT Data România	140_151
I CRISTIANA ZGRIPCEA I Primăverii Headquarters	152_157

Revoluția aculturală a amenajărilor de birouri The Accultural Revolution of Office Interior Design

Da, am ajuns și aici. Adică la al doilea volum dedicat interioarelor de birouri.

Cât mai pot, îmi amintesc cu bună plăcere cum arătau birourile pe vremuri. Pe vremuri, adică în timpul lui ancien régime și imediat după, până să se apuce oamenii să schimbe câte ceva. Ce eleganță, ce rafinement, ce vremuri, ce oameni! Placajul furniruit era zeu. Lambriul îmbrăca pereții până la cote nebănuite, adesea ajungând chiar și pe tavan. Doar în birourile directorilor, desigur, că doar lambriul nu era pentru tot prostul. În rest, regula o făcea vopseaua în ulei în culori pastelate – verde-brotăcel, galben-pișățiu, maro-cufureală despărțită de huma superioară-i printr-o dungă subțire, dar intensă. Cât despre mobilier, ce să mai zici?! Masiv, sculptat, bogat decorat și biroul musai cu sticlă pe blat, ca să nu se zgârie furnirul poporului, pe de o parte a ușilor capitonate; melamină și metal (prețios, din 3 litere: fer), pe de alta, ca să nu se dedea curul proletar la confort burghez că cine știe ce idei îi mai vin. Să nu uităm, că tot din decor și recuzită făcea parte, secretara coafată nupțial care propunea cu o voce fals servilă o cafea naturală în ceșcuțe de porțelan chinezesc. Astăzi rar mai găsești așa ceva, iar vestigiile merită conservate și, de ce nu?, muzeificate. Ele sunt oricum aur curat pentru colecționarii de vintage cu barbă și pantofi NB și scenografii noului val românesc de filme intelectuale.

Ei bine și slavă Domnului, astăzi am lăsat departe în urmă toate acestea, și pilotăm cu toată viteza înainte nava designului interior de birouri. O minimă privire transversală ne va lămuri fără echivoc că între cele două lumi este o distanță la fel de mare ca cea dintre discursul sexual public din vremea bunicilor noștri și cel de astăzi. Inhibiții și constrângeri pe de o parte, libertate, dezinvoltură, experiment pe de alta. Cândva, pe parcurs, o adevărată revoluție (a)culturală se va fi produs în amenajările interioare, iar rezultatele ei sunt vizibile în noua ordine a interioarelor muncii. Vechile tabuuri au căzut unul câte unul, Dumnezeuul vechi s-a prăpădit și el la un moment dat și noua ființă a spațiului interior a ieșit din crisalida-i cenușie și vetustă, întinzându-și liber aripile multicolore și mult-texturate. Frumos spus, nu?

Ce vedem noi astăzi, iar cartea de față nu face decât

Yes, we made it here too. That is to say, we made it to the second book dedicated to office interior design. While I still can, I fondly remember how offices looked like in the good old days. In the good old days, that is to say, during the ancien régime and right after it, before people began to make changes. What elegance, what refinement, what times, what people! Wood veneer was god. Wainscot went up the walls to dizzying heights, often even reaching the ceiling, though only in the managers' offices, as wainscot wasn't for every average Joe. As for the rest, the standard was oil paint in pastel tones – frog-green, piss-yellow and sh*t-brown – divided from the clay ceiling by a thin, but intense stripe of paint. As for the furniture, what can you say? Solid, sculpted, richly decorated desks – with a mandatory sheet of glass over the countertop, in order not to scratch the People's veneer – placed on one side of the padded doors; melamine and metal (precious, four letters: iron), on the other side, so that proletarian asses wouldn't crave bourgeois comforts and get other, wrong ideas. Let's not forget that an important part of the décor and scenery was the secretary with faux-bridal hair and a faux-servile voice, in which she offered "organic" coffee, served in china cups actually made in China.

Nowadays, this is a very rare sight, and the vestiges are worth being preserved, maybe even – why not? – in museums. As a matter of fact, they are pure gold for the bearded vintage collectors in NB shoes, and for the set designers of the Romanian new wave of intellectual cinema.

Well, thank God, today we finally left behind all this and we are steering the ship of office interior design full speed ahead into the future. A quick transversal look is enough to make it clear that between the two worlds there is a distance as great as the one between the way our grandparents talked about sex in public and the way we talk about it nowadays. Inhibitions and constraints on one side, and freedom, openness and experiment on the other. Somewhere along the way, a true (ac)cultural revolution of interior design took place, and its results are visible in the new order of workspace interiors. The old taboos fell one by one, the old god also died along the way, and the new being of interior space came out of its old, grey chrysalis and spread its multi-

să ofere un rezumat notabil, sintetizând esența fenomenului, este rezultatul concret al aculturației, sau, cum spuneam, al revoluției aculturale pusă în mișcare de forțele oculte ale societății liberale multilateral dezvoltate. N-am fi însă ceea ce suntem dacă nu am pătrunde mai adânc, încercând să decelăm mecanismele de generare din spatele formelor.

Ei bine, ideea de bază, în jurul căreia gravitează, practic, tot edificiul, este că munca, cel puțin cea de birou, nu mai trebuie să fie ceva nasol. Adică munca (de birou) e frumoasă și trebuie să ne placă. Vorbim aici de o masivă schimbare de paradigmă, pentru realizarea căreia toate mijloacele disponibile au fost puse în mișcare. Prima problemă care trebuia depășită era problema plăcutului unui lucru obligatoriu. Cam complicat, nu? Cum nu se poate totuși schimba treaba cu obligativitatea, hai să schimbăm, tiptil, celălalt termen – muncă. Păi cu ce? Păi cu contrariul ei; și care e antonimul activ al muncii? Joacă, nu-i așa? Ce-ar fi deci să nu mai venim la birou ca să muncim, ci dimpotrivă, să ne jucăm? Respectiv, dacă până acum veneam la birou și încercam să ne prefacem că muncim, jucându-ne de fapt ca orice om normal, posesor de computer cu solitaire în dotare, acum venim la birou și ne prefacem că ne jucăm, muncind de fapt. Genială și perversă treaba, nu-i așa, bazată pe singura certitudine din câmpul muncii: pus în față obligativității, omul va căuta să facă exact contrariul! Acestea fiind spuse, iată-ne ajunși la esența noului modus operandi al harnicei lumi contemporane: obligați să se joace, oamenii se pun pe muncă! Să luăm, deci, directivele în serios și să organizăm spațiile muncii noastre în consecință! Căci pentru a face posibilă geniala schimbare de paradigmă, decorul trebuie să susțină și el acest nou model, al muncii ca o joacă. Ca atare, spațiile noastre de lucru trebuie să împrumute tot ce se poate împrumuta de la cele rezervate, până nu demult, celor care se ocupau în mod consecvent cu joaca, respectiv cei mai tineri dintre noi: copiii infantili (vorba unui geniu contemporan). Imagistică și culoare, materiale și texturi, orice servește idealul poate fi importat și pus la treabă în noul ambient al muncii contemporane. Rezultatul? Spații tot mai complexe, mai diverse, mai vesele, mai puțin convenționale (oare ce mai înseamnă cuvântul ăsta astăzi?), pline de referințe culturale și de idei care până nu demult nu puteau fi găsite pe-aici. Foarte bine, foarte frumos și, cel mai important, oamenilor chiar le place, se pare. Să fie ăsta primul pas către dragostea autentică pentru muncă? Sau poate o lovitură cu manta dată jocului copiilor? Vă las pe voi să decideți.

colored, multi-textured wings. Well said, isn't it?

What we are seeing today – and this book does nothing but offer a notable summary, synthesizing the essence of the phenomenon – is the concrete result of the acculturation or, as said above, of the accultural revolution engendered by the occult forces of the multilaterally developed liberal society. Still, we wouldn't be what we are today if we didn't go deeper, trying to reveal the generating mechanisms behind the forms.

Well, the basic idea, around which the entire edifice gravitates, is that work – office work, at least – doesn't have to suck anymore. Meaning, (office) work is now nice and we have to like it. We are talking here about a major paradigm shift, for the purpose of which all of the available means were brought into play. The first problem that had to be overcome was that of liking something that you are obligated to do. Complicated, isn't it? As it isn't possible to change the bit about obligation, let's work on the sly to change the meaning of the other term – "work". Change it into what? Well, into its opposite. And what is the opposite of work? It's play, isn't it? So, what if we came to the office not to work, but to play? That is, if until now, we came to the office and tried to pretend that we were working, when in fact we were playing solitaire, like any normal person with computer access, now we are coming to the office and pretending to play, when we are in fact working. A brilliant and slightly perverse reversal, based on the only certitude in the professional world: faced with something that they are obligated to do, people will seek to do the exact opposite! This being said, here we are at the essence of the new modus operandi of the busy contemporary world: forced to play, people will set to work!

Let us, therefore, take the directives seriously and organize our workspaces accordingly! For, in order to operate this brilliant paradigm shift, the décor must, in its turn, sustain the new model of work as play. Therefore, our workspaces have to borrow all that can be borrowed from those who, until not so long ago, were the only ones for whom play was a consistent occupation – that is, the youngest among us: infantile children (as a contemporary genius once called them). Imagery and color, materials and textures, anything that serves the ideal can be imported and used in the new workspace environment. The result? Increasingly complex, diverse, cheerful, and less conventional spaces (What does "conventional" even mean nowadays?), full of cultural references and ideas that, until not so long ago, were completely foreign to our land. Very good, very nice and, most importantly, very popular with people. Could this be the first step to the actual enjoyment of work? Or a disguised blow at childhood itself? I'll let you decide.

Industrial domesticit Tamed Industrial

Un proiect coerent rezolvat în termeni de concept și estetică poartă semnătura LAMA Arhitectura și a conturat birourile TED'S COFFEE CO., tot aici gă-sindu-și loc și o școală de barista. Cei 320 de metri pătrați ai unei hale industriale au fost utilizați pentru apariția a trei zone distincte unite de o scară care leagă spațiile asemenea unei panglici albe din oțel. O serie de corpuri de iluminat liniare cu leduri urcă în ritm cu treptele, spațiul rămas gol fiind animat cu multe cabluri textile galbene la capătul cărora paharele de cafea to go TED'S se transformă în lămpi. Parterului i-a fost alocată funcțiunea depozitării și a anexelor și tot aici a fost amenajată o mică recepție. Etajul întâi este spațiul propriu-zis dedicat birourilor, unde predomină varianta open. Delimitările s-au realizat prin pereți din sticlă și biblioteci din placaj de pin al căror spate este realizat din tablă expandată vopsită galben. Aceeași tablă este și unul dintre straturile care învelește piesa de rezistență a zonei de birouri – containerul TED'S, realizat din țevă de oțel. Cel de-al doilea strat al containerului a fost realizat din baghete de placaj de pin. Fiind semi-opac, containerul asigură și intimitate spațiului de lucru. Ce mai poți face la birou când ieși o mică pauză? Să mergi în bucătărie și să ieși loc la o imensă „masă a prieteniei” (7 m) sau să mai faci câțiva pași până la zona de relaxare, prevăzută cu masă de ping-pong, futsal și o bicicletă fixă. Delimitările vitrate marchează o sală de conferințe și un birou în care tronează un imens candelabru de corpuri de iluminat – pahare to go TED'S. Ultimul nivel este cel al unei supranete unde s-a conturat școala de barista. Aici predomină placajul de pin, un material cald care alături de galbenul tablei îndulcește caracterul industrial al amenajării.

Aesthetically and conceptually coherent, this project is signed by LAMA Arhitectura and includes the headquarters of TED'S COFFEE CO., as well as a barista school. The 320 square meters of a reclaimed industrial hall now house three distinct spaces, united by a staircase shaped like a white steel ribbon. Several linear LED light fixtures follow the rhythm of the steps. The empty spaces are filled with yellow textile ropes, at the ends of which “to go” TED'S coffee cups turn into light fixtures. The ground level contains storage spaces and several annexes, as well as a small reception area. The first floor is the office floor, defined by a predominantly open space layout. The demarcations consist in glass walls and pine tree plywood bookcases. The backs of the bookcases are made from expanded metal painted yellow. Expanded metal was also used to make one of the layers that coat the key piece of the office floor – the TED'S container, made from steel tubes. The second layer of the container was made from pine tree plywood rods. The semi-opaque container ensures the privacy of the workspace. During their breaks, the employees can go to the kitchen and sit down at the immense, 7 meter long “table of friendship”, or walk to the relaxation area, which contains a ping-pong table, a foosball game table and an exercise bicycle. On the same floor, the glass separating walls mark the place of a conference hall and that of the manager's office, with an immense chandelier made from TED'S “to go” coffee cups. The topmost split level is occupied by the barista school. The space is finished in pine tree plywood, a warm material that, together with the yellow sheet metal, sweetens the Industrial line of the design project.

Libris

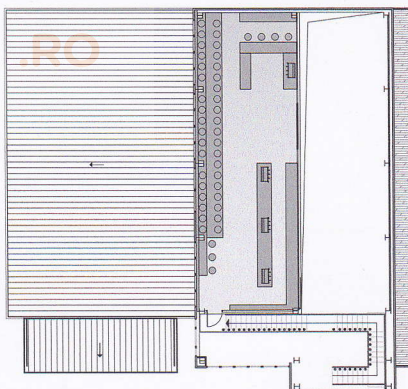
Respect pentru oameni și cărți

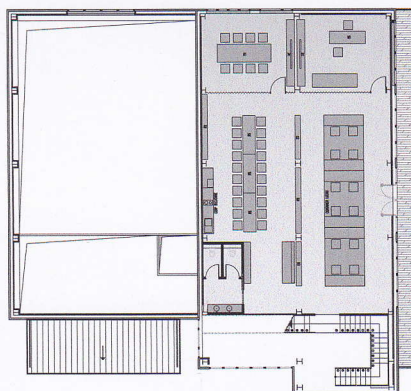
Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

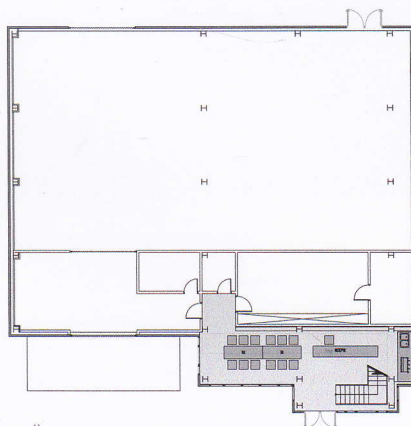

PLAN SUPANTA

PLAN ETAJ 1

PLAN PARTER

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

WITH
THE RIGHT
PEOPLE
ANYTHING
IS POSSIBLE.
Richard Branson

